

fra Dansk Folkepartis lokale repræsentanter dér, hvor de støtter et borgerligt styre – hvad de jo ikke gør alle steder – er vi også glade for det.

Men at vi har været passive, vil jeg gerne afvise. Vi startede i foråret 2005 et kæmpemæssigt talenteksperiment rundt i hele landet. Det var de 48 personer i 48 timer, der skulle komme med ideer, og det gjorde de. Det sprudler på gymnasier og folkeskoler; der sker *så* meget. En af de skoleledere, der var med blandt de 48, er nu med i Skolerådets formandskab. Så det er ikke sådan, at regeringen ikke har foretaget sig noget på feltet.

Det nye er jo, at der nu er bred forståelse for, at vi er på rette vej; der er bred forståelse for, at alle elever skal have udfordringer; der er bred forståelse for, at der er to slags talentspild i skolen, det ene er de svage, der ikke får lært at læse, og det andet er de stærke, der kunne lære meget mere. Det sidste tør vi nu tale om, og vi gør også noget ved det, og det vil jeg meget gerne samarbejde med hr. Martin Henriksen om.

Kl. 13:48

Formanden:

Tak til hr. Martin Henriksen.

Så er det fru Kirsten Brosbøl med spørgsmål til undervisningsministeren. Værsgo.

Kl. 13:48

Spm. nr. US 138

Kirsten Brosbøl (S):

Folkeskolens seksualundervisning dumper i en ny rapport fra Statens Institut for Folkesundhed. Det kunne vi se i weekenden, hvor rapporten var omtalt flere steder. Den viser, at seksualundervisningen i en meget, meget bred undersøgelse blandt unger faktisk dumper på nogle ret væsentlige punkter. Den viser, at de unge slet ikke føler sig rustede til at undgå uønskede seksuelle kontakter, og at mange af dem ikke føler, at de har fået undervisning i seksuel udvikling – noget fuldstændig fundamentalt i seksualundervisningen.

Det er jo ikke første gang, vi hører kritik af seksualundervisningen. Vi hører ikke mindst, at seksualundervisningen har en meget, meget svingende kvalitet, og at det bliver prioriteret meget, meget forskelligt rundt omkring på skolerne. Derfor er en helt central anbefaling i den nye rapport fra Statens Institut for Folkesundhed også, at man afsætter et fast timetal for seksualundervisningen for at sikre en ensartethed og for at sikre, at der ikke er nogen unge, der

kommer ud af folkeskolen uden at være rustet til de helt centrale udfordringer og problemer og oplevelser, som møder en i ens seksuelt aktive liv.

Jeg synes jo, det er meget bekymrende, at vi nu hører de her ting igen, men til gengæld glæder jeg mig over den anbefaling, som går på et fast timetal, for det er også Socialdemokraternes holdning, at der skal afsættes et fast timetal for seksualundervisningen. Jeg vil meget gerne høre undervisningsministerens holdning til det, for jeg synes sådan set, at advarselslamperne efterhånden også i regeringen må begynde at lyse i forbindelse med den kritik, der er af selve seksualundervisningen, og i forbindelse med talene.

Når vi kigger på udviklingen i kønssygdomme, ikke mindst klamydiatallene, der lige er kommet, ser vi igen en massiv stigning i antallet af smittede med klamydia. Aborttallet hos de helt unge piger, særlig de etniske minoritetspiger, er meget højt og stigende. Det er alt sammen ting, som burde få advarselslamperne til at lyse, og jeg vil meget gerne høre undervisningsministerens holdning til, om ikke det var på tide at få sat et fast timetal af til seksualundervisningen i skolerne.

Kl. 13:50

Formanden:

Ministeren.

Kl. 13:50

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Det, som spørgeren rejser her, er alvorligt nok, og jeg synes, det er helt i orden og berettiget, hvis fru Kirsten Brosbøls partifæller sætter emnet på dagsordenen på et af vores skoleforligsmøder. Jeg er helt klar til at føle op på den rapport, som også jeg har bemærket. Men når det gælder fast timetal, skal vi vel også have fast timetal på alle de andre emner, som er obligatoriske i folkeskolen, og så er vi på vej ind i en timestyring.

Det vil jeg godt lige af følgende to grunde overveje nøje, før jeg går ind på det. Timestyring er jo noget, vi ellers er ved at opgive, f.eks. har vi opgivet timestyringen på alle uddannelserne, og skal vi nu gå den anden vej folkeskolen? Et endnu vigtigere argument er, om ikke skolebestyrelserne og kommunalbestyrelsesmedlemmerne mon er lige så optagede af børnenes ve og vel, som vi er? Kunne det tænkes, at også skolebestyrelserne har et ønske om, at deres børn bliver orienteret om, hvordan man undgår klamydia, hvordan man undgår uønskede